

SRÁČI

Richard Price

Nakladatelství Paseka

PŘELOŽIL PAVEL DOMINIK

THE WHITES

Copyright © 2015 by Richard Price

All rights reserved

Translation © Pavel Dominik, 2017

ISBN 978-80-7432-821-3

Mé úžasné ženě Lorraine Adamsové

V naší ulici si ještě hrajeme...

V naší ulici se ještě modlíme...

Mým kouzelným dcerám Annie a Genevieve

Mé matce Harriet a bratrovi Randolphu Scottovi

Památce Carla Brandta (1935–2013)

A památce mého otce Milтона Price (1924–2008)

Kdo si kdy myslel, že k nim nedolehne hlas mrtvých?
Kdo si kdy myslel, že mohou izolovat
ty, kteří jimi nejsou a kdysi jimi byli?

– Stephan Edgar, „Nokturno“

Zjišťování příčiny úmrtí znamená velkou odpovědnost,
a proto se od snahy dobrat se pravdy a svého osobního
nasazení ve prospěch spravedlnosti nenechte nikým
odradit. Nejen kvůli zemřelým, ale i kvůli pozůstalým.

– Vernon Geberth, *Metodika vyšetřování vražd* (čtvrté vydání)

Billy Graves byl na cestě do práce a pohled na davy hemžící se po Druhé avenue ho zneklidňoval: čtvrt na dvě ráno, do barů se stále hrnulo mnohem víc lidí, než kolik je opouštělo, a všichni si museli klestit cestu rozkymácenými hloučky připitých kuřáků, kteří zacláněli před vchody. Nenáviděl zákon o zákazu kouření. Přinesl jenom problémy – noční hluk, který obtěžoval sousedy, dostatek prostoru pro nabušené týpky se zadkem otlačeným od vysedávání u baru, aby konečně mohli po někom vystartovat, záplavu radiotaxíků a limuzín po službě, které troubily jak o život ve snaze trhnout rito.

Byla noc po oslavách dne svatého Patrika, ta nejhorší z celého roku pro noční hlídku newyorské policie, nepočtený tým vyšetřovatelů pod Billyho velením, který se věnoval zločinům, k nimž došlo na Manhattanu od Washington Heights po Wall Street mezi jednou po půlnoci a osmou ráno, kdy na žádném z okrsků neměli službu kriminalisté. Byly i jiné noci, kterým se dalo říkat nejhorší – třeba Halloween a Silvestr, ale svatý Patrik byl nejošemetnější, násilí nejimpulzivnější a nejprimitivnější. Kopy, tupé předměty, pěsti – věci, na které obvykle stačilo pár stehů, ale i pár ošklivějších zranění z nezvládnutých afektů.

Čtvrt na dvě: hlášení mohlo stejně jako vždycky přijít kdykoli, ale zkušenost ho naučila, že nejstresovější hodiny, zvláště o těchhle ožírácích svátcích, jsou mezi třetí, kdy se bary a kluby začnou zavírat a všichni se vyvalí na ulici, a pátou, kdy i těm největším kaličům dojde dech a odpotácejí se

do postele. Na druhé straně dobře věděl, že v tomhle městě není nikdy dopředu jasné, kdy v posteli skončí on. Osmá ho mohla zastihnout na místním okrsku, jak pro chlapy z denní směny vypisuje protokol o ublížení na zdraví, zatímco pachatel je buď ještě namol, nebo chrápe za katrem; na urgentním příjmu v některé z nemocnic – Harlemské, Beth Israel nebo Mount Sinai –, kde bylo třeba vyslechnout rodinné příslušníky, případně svědky, a čekat, jestli oběť definitivně vytuhne nebo přežije; okolo místa činu, kde špičkou boty prohrabával sut při hledání nábojnic; a kdyby – kdyby! – na klid dohlídli všichni svatí a silnice do Yonkersu nebyla ucpaná, mohl být třeba i doma, aby odvezl kluky do školy.

Někteří detektivové tyhle noční směny milovali, ale Billy k nim nepatřil. Každou noc se modlil, aby manhattanský noční chaos zaměstnal jeho tým co nejmíň a jen prkotinami, které půjde přihrát denní směně.

„Dobrej, Soule, jak je,“ vymáčkl ze sebe ospale, když vešel do korejské večerky na Třetí avenue naproti stanici. Prodavač Joon, na nose brýle s kostěnou obroučkou slepenou černou izolepou, začal automaticky snášet standardní proviant svého nočního štamgasta: tři třetinkové plechovky se životabudičem Rockstar, dvě balení vysoce energetického želé Shaolin a krabičku lehkých camelek.

Billy do sebe kopl plechovku Go dřív, než mohla skončit v papírovém sáčku.

„Čím víc se tím budete nalejvat, tím budete unavenější,“ načal Korejec svou obvyklou přednáškou. „Je to jako bumerang.“

„Jasná věc.“

Zatímco sahal pro kreditku, monitor vedle pokladny ho zachytil v celé kráse: rozložitý jako ragbista, ale pokleslá ramena, bledý obličej, oči se třpytkami vyčerpání, řídnoucí, předčasně šedivějící vlasy. Bylo mu teprve dvaadváct, ale ten pohled, jako by měl v očích zmačkaný celofán, ve spojení

s pózou špičkového nespavce už ho jednou dostaly do kina na seniorskou slevu. Člověk se nenarodil proto, aby začínal hákovat po půlnoci, příplatky nepřiplatky.

Kancelář noční hlídky v prvním patře patnáctého okrsku, sdílená s oddělením vražd Manhattan South, které ji využívalo přes den, připomínala cosi mezi panoptikem a márnici. Byla to bezútěšná, zářivkami osvětlená skrumáž metalicky šedých psacích stolů, které oddělovaly plastové příčky oživené podepsanými fotografiemi Dereka Jetera, Samuela L. Jacksona, Rexe Ryana a Harveyho Keitela spolu s portréty zločinců, rodinnými momentkami a nechutnými záběry z míst činu. Jedné stěně ze škvárobetonových tvárníc vévodilo dvouapůlmetrové akvárium s miniaturními žralokovitými sumečky, druhou zdobila americká vlajka ambasádových rozměrů.

Nikdo z jeho obvyklého týmu tam nebyl. Tvořili ho Emmett Butter, příležitostný herec, který byl u jednotky tak krátce, že Billy mu zatím nepsal samostatný výjezd, Gene Feeley, který koncem osmdesátých let pomáhal rozbít crackové impérium Tlustocha Nicholse, měl odslouženo dvaatřicet let, vlastnil dvě hospody v Queensu a do práce chodil jen kvůli vyššímu důchodu, Alice Stupaková, jež si brala noční, aby přes den mohla být s rodinou, a Roger Mayo, který si je bral proto, aby přes den s rodinou být nemusel.

Na tom, že v místnosti nebyla půl hodiny po začátku služby ani noha, nebylo nic neobvyklého; Billyho nezajímalo, kde jeho detektivové tráví čas, pokud brali telefony, když je potřeboval. Případalo mu nesmyslné nutit všechny sedět celou noc za stolem jako po škole. Výměnou za tuhle volnost ovšem platilo, že kdyby mu kdokoli z nich – vyjma starého mazáka Feeleyho, který měl u vrchnosti na městském velitelství tolik známostí, že mohl všechno a nemusel nic – být jen jednou nezvedl telefon, okamžitě by letěl bez ohledu na to, jestli důvodem byla vybitá baterka, náhlá potřeba, přepadení, krádež telefonu nebo konec světa.

Billy uložil sáček s nákupem ve svém kanclíku bez oken, vyšel ze služebny a krátkou chodbou zamířil k dispečerskému pultu, kde se na kancelářské židli se síťovaným sedákem rozvaloval Rollie Towers alias Libero, buddhoid v tepláčkách a mikině s emblémem policejní akademie, a řešil příchozí hovory, přijímal žádosti o vyslání hlídky z nejrůznějších míst a zametal je jako stoper.

„Heleďte, seržante, šéf tu ještě není,“ vykládal právě a kývl přitom na Billyho, „ale podle mě na to řekne: nikdo nepřišel k úrazu a ten chlap si ani není jistej, že to byla pistole. Já bych ho ogriloval, počkal do rána, než přijdou chlapi z pětky, a mrknul se po případnejch shodnejch znacích s něčím rozdělaným, co? Na tomhle pro nás fakt není moc práce. V pohodě... v pohodě... v pohodě.“

Zavěsil a otočil se k Billymu: „V pohodě.“

„Děje se něco?“ Billy sáhl po jednom z Rolliho kukuřičných lupínků, ale pak si to rozmyslel.

„Přestřelka na dvaatřicítce, dvě pistolnice, jedna na chodníku, druhá vzadu v černém taxíku. Jsou od sebe pár metrů, šestkrát po sobě vystřelej, a představte si, pokaždý minou. Tomu se říká trefa.“

„Ten taxík jel?“

„Rozjížděl se – jedna slepice honila druhou po Eisenhowerce, ta skočí do auta, zařve na řidiče, aby na to dupnul, jenže ten si všimne pistole, v tu ránu vyfíčí a cválá po svejch zpátky do Senegalu, možná je teď už někde v půli cesty.“

„Bosý nožky v parku.“

„Butter a Mayo jsou na dvaatřicátým, sledujou, jak se z toho Annie Oakleyová a Calamity Jane vyspávají.“

„A ten řidič? Teď vážně.“

„Našli ho o osm bloků dál, snažil se vyšplhat na strom. Odvezli ho k výslechu, jenže mluví jenom wolofsky a francouzsky, tak se čeká na tlumočníka.“

„Ještě něco?“

„Ne, pane.“

„A koho jsem vyfasoval?“ Billy nesnášel dobrovolníky, věčně se měnící mix vyšetřovatelů z denní směny prahnoucích po přesčasech, co každou noc doplňovali jeho chatrný mančaft a po druhé ranní byli většinou na odpis.

„Jsou tam údajně tři, ale jednomu lehlo dítě, druhýho naposled viděli na rozlučkový parbě na devítce, tak byste možná měl zjistit, jestli je vůbec v stavu se dostavit, a taky byste měl omrknout toho, co nám poslal Central Park.“

„Tady někdo je? Nikoho jsem neviděl.“

„Jukněte pod koberec.“

Když znovu nahlédl do služebny, zjistil, že Theodore Moretti, posila hlídky, sedí shrbený s lokty na kolenou přímo před ním, u stolu nejdál ode dveří.

„Jsem ve vzduchu,“ syčel teď do mobilu, „právě mě vdechuješ, Jesse. Jsem všude kolem tebe...“

Malý a podsaditý Moretti měl hladké černé vlasy, přesně uprostřed rozdělené pěšinkou, a mývalí oči, vedle kterých se ty Billyho zdály průzračné a sevřené.

„Zdravím,“ stoupl si Billy nad něj, ruce v kapsách. Ale než se stačil představit jako šéf, Moretti se zvedl a vyšel z kanceláře. Vzápětí se vrátil, telefon stále u ucha.

„Ty si fakt myslíš, že se mě můžeš jen tak zbavit?“ řekl šťastně zamilované osobě na druhém konci, a Billy ho v tu chvíli dokonale přečetl a rovnou i odepsal. Ačkoli hlavní motivací pro tyhle jednorázovky u noční hlídky byly peníze, občas se nějaký detektiv přihlásil dobrovolně spíš než kvůli přesčasům proto, že mu to usnadňovalo privátní šmírování.

Tři čtvrtě na dvě... zvuk pneumatik přejíždějících po asfaltu plném rozbitých žárovek v boční ulici, následek bitky mezi gangy Skrilla Hill Killaz z Coolidge Houses a Stack Money Goons z Madison Houses, připomínal orgasmy popcornu:

čtyři borci odlifrovaní do Mount Sinai na šití, jeden se skleněným střepem trčícím z rohovky jako miniaturní lodní plachta. Kde vzali všechny ty žárovky, věděl jen Bůh.

Než Billy s Morettim vystoupili z auta, členové speciální jednotky devěťadvacátého okrsku, šest mladých mužů ve větrovkách a kanadách, už gangsterům ležícím na břicho nasazovali plastová pouta, jako by vázali snopy pšenice. Bitevní pole lemovaly dvě vrstvy čumilů: na chodníku desítky místních, pár z nich přes pokročilou hodinu s dětmi v závěsu; nad hlavou stejný počet lidí vyložených z oken vymrskaných komunálních činžáků, které se táhly po obou stranách úzké ulice.

K Billymu přistoupil Eddie Lopez, analytik jednotky s vyholenou hlavou a džínovými šortkami do půli lýtek jako přestárlý grázlík z dětského hřiště, předloktí ozdobená náramky z tuctu dosud nepoužitých plastových pout.

„Na Facebooku si tyhle dvě party vyřizují účty už tejdén. Měli jsme tady bejt dřív než oni.“

Billy se otočil na Morettiho. „Kluci jsou na urgentním příjmu ve špitále, jeďte tam s někým z protigangovýho a začněte s výsledky.“

„To nemyslíte vážně. Neřeknou ani hovno.“

„Co kdyby...“ Billy ho odmávl, ať padá, a pomyslel si, že jednu vosinu má z krku.

Od vzdálenějšího konce bloku se ze tmy lemované stromy vynořilo jako útočící šelma otlučené radiotaxi, zabrzdilo téměř na špici toho arestfestu, a ještě dřív, než úplně zastavilo, vyskočila ze zadního sedadla čtyřicátnice v županu.

„Můj syn prej moh přijít vo voko!“

„Sedm dolarů,“ řekl taxikář a okýnkem natáhl ruku.

„A je to tady,“ zamumlal Lopez Billymu, než se od něho odlepil. „Paní Carterová, při vši účtě, my jsme neradili Jermainovi, aby ve dvě ráno honil na ulici Skrilly.“

„Jak víte, co tu dělal?!“ Světlo pouliční lampy proměnilo její brýle bez obrouček v kotouče bledého ohně.

„Protože ho znám,“ řekl Lopez. „Už jsem s ním měl tu čest.“

„Příští rok jde studovat na Sullivan County Community College, dostal stipendium!“

„To je sice bomba, ale ne polehčující okolnost.“

„Promiň, Charlene,“ řekla jedna z přihlížejících žen a sestoupila z chodníku, „ale fakt je, že za to můžeš zrovna tak jako ten kluk, co házel to sklo.“

„Co prosím?“ Paní Carterová natáhla krk jako kohoutek pistole.

„Sedm dolarů,“ zopakoval taxikář.

Billy mu strčil búra a řekl mu, ať tam hodí zpátečku a zmizí.

„Poslouchám tě na každý veřejný schůzi,“ pokračovala žena, „v jednom kuse meleš: můj syn je slušnej kluk, na gangstera si jen hraje, za všechno může to prostředí a okolnosti, ale ten policajt má pravdu. Místo abys mladýho postavila do latě, věčně ho omlouváš, tak co čekáš?“

Matka vyvalila bulvy a ztuhla. Billy věděl, co bude následovat, a tak jí zahákl ruku, právě když se rozmáchla po čelisti druhé ženy.

V davu to zašumělo mlaskáním a šepotem. Na Billyho rameni přistála rotující cigareta, jenže v takhle úzkém prostoru se nedalo přesně odhadnout, kdo byl zamýšlený terč; *c'est la guerre*.

Když poodstoupil, aby si z bundy setřel popel, zazvonil mu mobil: Libero Rollie.

„Šéfe, pamatujete se na olympiádu ve dvaasedmdesátým?“

„Moc ne.“

„Mnichovskej masakr?“

„Jo...“

„Měli jsme tam borce, pomoh ke stříbru štafetě na čtyřikrát čtyři sta metrů, nějakej Horace Woody.“

„Jo...“

„Bydlí v Terry Towers v Chelsea.“

„Jo...“

„Právě volala hlídka, někdo mu ukrad medaili. Máme to převzít? Možná po tom půjdou média, navíc Mayo už zase sedí u stolu a něco si mumlá.“

„Tak ať se přemístí na urgentní příjem na Sinai a ohlídá Morettiho, aby nekrad skalpely nebo něco.“

„A co ten šlohnutej medailon?“

Lopez na něho zamžoural přes hlavu spoutaného třináctiletého Moneyho Stackera. „Hej, seržante! Žádnej problém, můžem tam zajet odsad.“

„Pošli tam za mnou Stupakovou,“ řekl Billy do telefonu. „Jedu tam.“

Vypadalo to sice na suchý z nosu, ale s olympionikem ještě neměl tu čest.

Terry Towers byla jedenáctipatrová poloviční haluzna mezi Západní Dvacátou a Třicátou, pozůstatek projektu Mitchell-Lama, cenově dostupného bydlení o chlup lepšího než sídliště, což znamenalo o pár chronicky nefungujících výtahů méně a ne tak brutální puch na chodbách. Byt 7G byl malý, neuklizený a vzduch se tam dal krájet. Ve tři čtvrtě na tři ráno bylo na stole v jídelním koutě stále ještě nádobí od večere. Uprostřed stísněného obýváku stál v boxerkách s rukama v bok Horace Woody, hodně pokročilý šedesátník, geneticky obdařený figurou vytáhlého teenagera s pevnou kůží přes plochá prsa odstínu pláště z velbloudí srsti. Jeho oči ale měly barvu maraskýnových třešní a destilátem prosáklý dech byl tak sladký, že se Billymu zkroutily zuby.

„Ne že bych neměl podezření, kdo mi to sakra ukrad,“ zadrmolil Woody a zadíval se na svou přítelkyni Carlu Garrettovou, která se opírala o starou skříňku na televizi, pokrytou ezotericky tvarovanými láhvemi od alkoholu a pomačkanými fotkami v plexi rámečcích. Byla možná o polovinu mladší než on, měla festovní posez a pevný, realistický pohled. Její směšně, rezignovaně zkřivená ústa potvrzovala Billyho

tušení, že tohle je jenom zkušební jízda, nanejvýš drogami vyhecované domácí násilí, ale nijak mu to nevadilo, jelikož ho fascinoval mužův záhadně mladistvý vzhled.

„Některý lidi,“ řekl Woody, „prostě nechtěj, abyste měl ve svém životě nějaký svůj život.“

Ozvalo se lehké zaklepaní na dveře a do bytu vplula Alice Stupaková, výška sto šedesát, ale korpus jako autobus. Její chronická růžovka a krátká mosazná ofina nepřestávala Bilymu připomínat bitvami ošlehaného, alkoholického Petera Pana.

„Jak se dneska máme, panstvo?“ zatroubila se srdečnou autoritou. Pak se zaměřila na problémové děcko: „Co vy, pane? Jste v pohodě?“

Woody sebou škulbl, v přimhouřených očích nesouhlasný výraz, který už Billy znal od jiných, převážně mužských klientů, jež Alicin projev poněkud vyvedl z míry. Ale i když někomu už na první pohled naháněla hrůzu, Billy věděl, že je chronicky zhrzená, že věčně prahne po nějakém detektivovi, hasiči, barmanovi nebo vrátném a neustále si zoufá z toho, že všichni tihle potenciální amanti ji automaticky považují za lesbu.

„Madam,“ kývla Stupaková na Woodyho přítelkyni. „Proč jsme tady?“

Carla Garrettová se odlepila od skříňky, velbloudím krokem odtančila do zadní části bytu a prstem vábila Bilyho, aby ji následoval.

V halogenovém světle koupelny bylo trochu moc těsno, umyvadlo i vanu lemovaly otevřené lahvičky s vlasovými přípravky a tuby s pletovými krémy, z každé kliky, tyče a police visely použité ručníky a na místech, od kterých Billy raději odvracel pohled, se válely zatoulané vlasy a chlupy. Když Woodyho přítelkyně začala štrachat v plném koši uleženého prádla, zazvonil Bilymu mobil: Stacey Taylorová, za

poslední dva dny už potřetí. Žaludek se mu vyplašeně zhoupł, když ji stejně jako předtím vytípнул.

„Ty ji máš tam?“ vyštěkl Woody z předsíně. „Já vím, že ji tam máš.“

„Vy udělejte čelem vzad a jděte čumět na bednu,“ dolehl přes dveře hlas Stupakové.

Když se samička nakonec u koše narovнала, držela v ruce stříbrnou medaili, velkou jako podšálek.

„Víte, vždycky když se rozchlastá, tak ji chce dát do frcu a začít nový život. Už to párkrát udělal, a kolik myslíte, že za ni dostal?“

„Pár tisíc?“

„Sto dvacet pět dolarů.“

„Můžu si ji podržet?“

Billy byl zklamaný, jak je lehká, ale i tak jím projelo lehké vzrušení.

„Víte, Horace je většinou v pohodě, rozhodně jsem byla s většima magorama. Stává se to jenom, když se mu dostane do ruky třešňovej likér. Ten chlap ujíždí na babským pití jako feták na brčku. Flašku dobrýho koňaku za padesát doláčů nebo černýho Johnnieho Walkera můžete nechat na stole, a ani si k nim nečuchne. Ale něco, co chutná jako marska? Tak to bacha.“

„Chci svou placku!“ zaječel Woody z hloubi bytu.

„Pane, neslyšel jste, co jsem vám řekla?“ Zlost snížila Stupakové hlas o oktávu.

„Začít nový život...“ zamumlala samička. „Všechny zastavárny v okolí mi okamžitě volají, když se u nich objeví. Sakra, chce se snad zdekovat? Já mu prachy půjčím, ale tohle je přece kus americký historie.“

Billymu se líbila, jenom nechápal, proč má takhle srovnaná ženská doma takový bordel.

„Tak co mám udělat?“

„Nic. Je mi líto, že poslali vás. Obyčejně přijdou normální policajti z okrsku, hlavně proto, že to byl slavnej sportovec,

a hrajeme hru ‚Kam to schovala tentokrát‘, jenže vy jste detektiv a mně je trapně, že vás obtěžovali.“

Když otevřeli dveře koupelny, Woody byl zpátky v obýváku rozcapený na gauči s vinylovým potahem a pohasínajícíma zrosolovatělyma očima koukal na MTV s vypnutým zvukem.

Billy mu hodil medaili na prsa. „Případ vyřešen.“

Když kráčel se Stupakovou k výtahům, podíval se na hodinky: půl čtvrté. Ještě hodinu a půl, a nejspíš by mu prošla i vražda.

„Co navrhuješ?“

„Ty jseš tady šéf, šéfe.“

„K Finnertymu?“ Sakra, tohle se nedá neoslavit, říkal si v duchu. Aspoň na chvíli.

„Do Irska jsem se vždycky chtěla podívat,“ zakřičela Stupaková přes hudbu na neodolatelného mladého barmana. „Loni jsme už měly všechno zamluvené, jenže přítelkyni dva dny před odletem chytil slepák.“

„Můžete letět klidně i sama,“ řekl barman zdvořile s pohledem upřeným přes její rameno, aby mávl na dvě ženy, které právě vcházely dovnitř. „Je to velmi tolerantní země.“

A bylo vymalováno, hoch se naklonil přes pult, aby olíbl nově příchozí, a nechal Stupakovou, aby se rděla do piva.

„Já jsem v Irsku nikdy nebyl,“ řekl Billy. „Taky proč, už tak zakopávám o Irčany celý den.“

„Neměla jsem říct ‚příteľkyně‘,“ řekla Stupaková.

Zazvonil mu mobil, ale díkybohu to nebyl Libero, ale jeho vlastní žena. Rychle vyběhl na ulici, aby neslyšela ten kravál a nezačala se vyptávat.

„Ahoj...“ Hlas se mu podřadil jako vždycky, když mu volala tak pozdě v noci. „Nemůžeš spát?“

„Ne.“

„Vzala sis trazodon?“

„Asi jsem zapomněla, a teď už nemůžu, za tři hodiny vstávám.“